

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ МІЖНАРОДНОЇ КОМПАНІЇ

І.С. Пархуць¹, В.І. Ковшик²

¹ магістрант кафедри Менеджменту, НТУ «ХПІ», Харків, Україна

*² доцент кафедри Менеджменту, канд. екон. наук, НТУ «ХПІ», Харків, Україна
inna.parkhuts@emmb.khpi.edu.ua*

В сучасному світі інновації є ключовим фактором розвитку економіки та суспільства. Вони сприяють появі нових робочих місць, розробці та впровадженню нових технологій, покращенню якості життя та створенню нових можливостей і перспектив для людства. Завдяки інноваціям компанії та країни підвищують свою конкурентоспроможність, нарощуючи ефективність виробництва і надання послуг, зменшуються ризики в мінливому бізнес-середовищі. Важливо відзначити, що обсяги наукових досліджень та інноваційної діяльності активно зростають щороку, і ця позитивна динаміка є стабільною, що має значну вагу і цінність як для науки, так і для суспільства в цілому. Саме необхідність отримання максимального довгострокового результату від такої діяльності і визначає суттєву актуальність наукової роботи в сфері стратегічного управління інноваційним розвитком.

Виходячи із вищезазначеного, дане дослідження спрямоване на узагальнення і вдосконалення окремих теоретичних положень щодо стратегічного управління інноваційним розвитком міжнародної компанії, для їх подальшого використання при розробці заходів з підвищення результативності інноваційної діяльності таких компаній в сучасних умовах. На основі цього можна сформулювати наступні задачі дослідження: розгляд сутності та напрямків інноваційного розвитку підприємства в сучасних умовах, дослідження ключових процесів управління таким розвитком, дослідження поняття стратегії інноваційного розвитку міжнародної компанії, а також формулювання ключових етапів узагальненого підходу до стратегічного управління інноваційним розвитком.

Інновації та інноваційний розвиток підприємства розглядалися багатьма вітчизняними та зарубіжними науковцями. При цьому спільною рисою сучасних досліджень в цій сфері є акцент на тому, що у теперішніх умовах глобальної конкуренції інноваційні компанії мають переваги перед конкурентами, які не інвестують у дослідження, технології та розвиток. Отже, стратегічне управління інноваційним розвитком є одним з найважливіших завдань для міжнародних компаній.

Загалом, інноваційні стратегії можуть бути спрямовані на діяльність організації, що спрямована на одержання нових продуктів, технологій і послуг; застосування нових методів і засобів виробництва, нових видів ресурсів і підходів до використання вже відомих ресурсів [1, с. 80]. При цьому, вони можуть поєднуватися з традиційними напрямками стратегічного управління та типовими стратегіями (рис. 1).

При формуванні стратегії в сучасних умовах компанія повинна акцентувати увагу на декількох ключових факторах: перспективі прибутку в майбутньому, зростаючій нестабільності у бізнес-середовищі, жорсткій конкуренції, широкому використанні новітніх інформаційних та комунікаційних технологій та вимогах суспільства [2, с. 189].

Планування інноваційної стратегії включає в себе ряд унікальних особливостей, які вимагають детального розгляду на кожному етапі розробки стратегії. Для врахування цих особливостей можна розглядати процес формування інноваційної стратегії як послідовність трьох основних фаз: встановлення цілей, стратегічний аналіз та вибір конкретної стратегії.

Рис. 1 – Види стратегій компанії відповідно до внутрішніх умов [3, с. 56]

В літературних джерелах наводяться багато класифікацій факторів, що впливають на інноваційний потенціал компанії. Узагальнюючи існуючі дослідження [2; 4] можна назвати такі групи факторів, які здатні забезпечити або стримати ефективний розвиток підприємства в сфері інновацій: техніко-економічні, організаційно-управлінські, інформаційні, кадрові, інституціональні, правові, соціально-психологічні.

Крім того, розробка інноваційної стратегії сучасного підприємства вимагає врахування широкого спектру наявних можливостей та шляхів використання свого інноваційного потенціалу на ринку. Стратегія має ґрунтуватися на оцінці як внутрішніх можливостей підприємства, так і зовнішнього середовища. Також компанія може активно розглядати можливості партнерства з іншими організаціями для посилення своїх інноваційних ініціатив і об'єднання зусиль. Важливо пам'ятати про необхідність покращення внутрішніх потужностей підприємства через модернізацію обладнання, процесів та використання передових підходів до управління.

Загалом, враховуючи вищевикладене, в результаті проведеного дослідження можна запропонувати узагальнюючий підхід до стратегічного управління інноваційним розвитком, що удосконалює існуючі підходи та включає в себе аналіз внутрішнього та зовнішнього середовища, визначення інноваційного потенціалу, створення інноваційної стратегії, пошук нових ідей та рішень, розробка та впровадження інновацій, залучення інвестицій, оцінка результатів та постійний пошук новацій.

Таким чином, інноваційний розвиток є складним процесом, який включає впровадження нових ідей та технологій для підвищення конкурентоспроможності підприємств і задоволення суспільних потреб. Інновації є ключем до підвищення результативності компаній. Для того, щоб досягти сталої конкурентної переваги та стабільного росту, міжнародним компаніям підприємствам необхідно мати систематичний та структурований підхід до управління інноваціями. Впровадження удосконаленого підходу до управління інноваційним розвитком в теорію та практику стратегічного менеджменту сприятиме створенню умов для забезпечення розвитку інновацій та реалізації міжнародними компаніями конкурентних переваг на глобальному ринку та підвищення їхньої результативності.

Список літератури:

1. Прутська Т.Ю., Боковець В.В. Формування та обґрунтування стратегії інноваційного розвитку корпоративних підприємств. *Інфраструктура ринку*. 2017. № 6. С. 79-85. URL: http://www.market-infr.od.ua/journals/2017/6_2017_ukr/17.pdf.
2. Наливайко А.П. Теорія стратегії підприємства. Сучасний стан та напрямки розвитку: монографія. К.: КНЕУ, 2009. 227 с.
3. Ландик В.І. Інноваційна стратегія підприємства: проблеми та досвід їх вирішення. К.: Наукова думка, 2008. 364 с.
4. Крейдич І. М., Наконечна О. С., Швець К. М. Діагностика впливу зовнішніх та внутрішніх чинників на процес інноваційно-інвестиційного забезпечення стійкого розвитку промислових підприємств. *Ефективна економіка*. 2013. № 2. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2889>.